

[Udenrigsministeren.]

ville værdsætte, om jeg gjorde det. Men vi tager selvfølgelig den slags situationer alvorligt.

Hr. Stinus syntes, der manglede kommunikation vedrørende FN, både mellem parlamentarikere og regering — jeg håber, hr. Stinus har mærket sig mit forslag om, at vi tager en drøftelse med de udenrigspolitiske ordførere, så snart betænkningen foreligger om den 29. generalforsamling — og også ud til befolkningen. Det sidste er rigtigt, og jeg kan ikke lade være med at sige — det er ikke noget, hr. Stinus har bedt mig om — at selv om jeg mener at være nogenlunde à jour med mange FN-problemer, har jeg nu meget glæde af, hver gang FN-Orientering kommer — et blad, som ikke er hr. Stinus helt fremmed — at læse den meget saglige, meget på én gang fyldige og samtidig knappe fremstilling, der gives dér, men det er rigtigt, at det når for kort ud. Hr. Stinus' tanke om at ansætte en slags fast pressemand har jeg overvejet meget. Jeg har fået mange argumenter for og imod, i øjeblikket vejer argumenterne imod mest. Der er jo vitterlig danske pressefolk derovre, som nok i så fald ville føle sig dårligt behandlet, og danske redaktioner har, hvad jeg værdsætter, en vis modstand mod at tage imod, skal vi sige, autoriserede telegrammer. Jeg er ikke sikker på, vi skal den vej ud; men problemet er der, og så må vi jo prøve at finde en løsning på det.

Hr. Stinus syntes også, der var kommet for lidt frem om sikkerhedskonferencen. Jeg vil tillade mig at bemærke, at som hr. Stinus ved, blev der den dag, man åbnede forhandlingerne i 1972, holdt en debat her i salen; vi var vistnok det eneste af de 35 lande, som gjorde det. Jeg har fået omdelt et lille papir her til denne debat, for at de medlemmer, der kunne have lyst til et foredrag ude omkring at tage 5 minutter med om sikkerhedskonferencen, ligesom havde en lille smule i hånden. Men jeg er da i øvrigt enig om problemstillingen.

Hr. Stinus spurgte, hvad vi kan gøre i forbindelse med den manglende ratifikation af ikke-spredningsaftalen, om ikke vi kan prøve at påvirke nogle af landene i EF. Hr. Stinus ved, at Frankrig ikke har underskrevet, men det er jo, om jeg så må sige, en lidt anden historie. Derimod har Belgien, Hol-

land, Italien, Luxembourg og Vesttyskland alle underskrevet, men ikke ratificeret, og jeg forstod, det var dem, hr. Stinus tænkte på. Dér skal jeg nøjes med at sige, at alle nu har indledt ratifikationsproceduren; derfor tror jeg i og for sig ikke, der er brug for et initiativ lige på dette område, men selvfølgelig på hele feltet i almindelighed.

Hr. Stinus var ligesom hr. Arne Christiansen og andre inde på Portugal, og selv om det ikke er særlig tilfredsstillende for mig, vil jeg gerne sige, at når jeg ikke sagde mere om det, er det, fordi der altså er situationer, hvor selv jeg kan overvinde mig selv så meget, at jeg tror, det er klogest ikke at sige for meget. Situationen er jo i disse dage så forholdsvis uafklaret, at jeg ville være meget tilbageholdende med alt for håndfaste manifestationer eller gætterier vedrørende udviklingen. Jeg skal komme tilbage til det i forbindelse med hr. Arne Christiansen senere.

Når hr. Stinus siger, at vi ikke på noget tidspunkt har gjort noget for at beklage situationen eller fremme demokratiet, vil jeg sige, at skiftende udenrigsministre og vel specielt forhenværende statsminister Hartling ved en bestemt lejlighed i Lissabon har udtrykt sig på en måde, så i hvert fald portugiserne forstod det overordentlig klart, og andre har gjort noget lignende. Jeg kan også sige, at den omstændighed, at vi, sidst vi var i regering — hvor en regering, vi var i alliance med, gennemførte en kolonipolitik og en koloniundertrykkelse i Afrika — med statsmidler og med officielle besøg vendte os derimod, også er blevet bemærket. Det tror jeg også hr. Stinus ved. Jeg kan sige, at de seneste oplysninger, vi har fået til morgen, går ud på, at man ikke agter at ændre udenrigspolitik i Lissabon, heller ikke i den situation, man nu er i. Jeg synes, at så længe man giver udtryk for sådanne tanker, skal vi ikke sætte spørgsmålstegn ved det.

Så var hr. Stinus endelig inde på, at det var, ligesom den danske identitet manglede i FN, efter at vi var kommet ind i EF-konsultationerne. Det mener jeg ikke er helt rigtigt. Det er da klart, at selv om der bliver afgivet en fælles stemmeerklæring på 9 landes vegne, bliver den ikke afgivet, hvis vi ikke er enige i hvert ord, der står i den stemmeerklæring. Det er klart, at vi må, ligesom vi har måttet nordisk, somme tider